

Manifest for en etter, som før var
Leonardo Caffo

I 2017 publiserte jeg *Fragile Umanità* (Einaudi) der jeg hevdet at **menneskeheten hadde kollapset** og at vår økologiske nisje, vårt "normale" liv, ville bli solgt under vekten av en epidemi, et miljøproblem, en dårlig generell styring av ressurser. Skjørheten til Homo Sapiens ble forstått på to måter:

(1) Konseptuelt / Vi vet ikke hva "menneskeheten" egentlig er, utvidelsen av dette konseptet begynner og slutter, vi forstår ikke hvilken som er den beste modellen for mennesker (for eksempel, hvilke problemer vil Yanomami-folket ha fra Covid-19? Er det ikke en ressurs for dem?);
(2) objektivt / Vi vet ikke når menneskeheten vil kollapse etter egen tolket fremgang som en kontinuerlig tvang av dens grenser og ressurser av planeten.

De fleste menneskesamfunn, som har ignorert spørsmålet om skjørhet, finner seg nå i kamp mot et virus: en kamp som vil gå tapt hvis den bare vandrer mot virkningene (virusene) og ikke mot årsakene (betingelsene for virusets mulighet). Denne typen samfunn vil overleve, kanskje finne en periodisk tilbakekalt vaksine i løpet av noen måneder eller radikalt endre reglene for sosialitet, for eksempel med periodisk karantene, eller kollapse definitivt: Det åpenbare er at å overleve eller kollapse er to bevegelser veldig lik nåværende situasjon. **Hvis den overlever nå, vil den kollapse til neste epidemi eller økologiske krise, hvis den umiddelbart kollapse, vil den i stedet umiddelbart kunne sette i gang et nytt paradigme for å bygge sameksistensen mellom Homo Sapiens og planeten.**

Ideer om fremgang ansett som åpenbare inntil nylig har vært en dødelig feil for menneskenes art. Filosofiene og teknologiene til progressiv matrise overbeviser om at vi ville ha levd for alltid, gjort planeten til en masse teknologier, urbanisert verden ved ganske enkelt å justere trekningen av Co2-utslipp eller vannflasker av plast, virkeligheten vil definitivt destabiliserte muligheten for et liv verdig for Homo Sapiens på planeten. **I disse dager er det et tilbakevendende bruk av uttrykket "tilbake til den normale verden" som om det vi levde før Covid-19 virkelig var normalt:** sosial oppløsning, fattigdom, utnyttelse av dyr, ødeleggelse av miljøet, stadig større skade på planeten og naturens ting, kan kanskje virke normalt for den tynne delen av den vestlige menneskeheten som var overbevist om at de siste femti årene med

utbredt velvære var normen mens i stedet de var endringen som var basert på andre menneskers kriger, hungersnød, utnyttelse av underutviklede land, brutal eliminering av mangfold.

Den ubetingede utviklingen av globalisering og teknologier har påført uopprettelig skade på virkeligheten som forårsaker stoffer, og vi har uendelige navn for å beskrive denne tilstanden fra Anthropocene til Capitalocene, en veldig lang periode med smertefull justering av skaden. **Vi er ved morgenen for denne veldig lange smertefulle perioden.**

Vi har alle bidratt, i de forskjellige maktposisjonene som vi har dekket, for **å redusere enhver levende organisme (livsform) til forbruksobjekter**. Dyr og biologisk mangfold har blitt mat, vitenskapen har ført til slik vi i dag ser en ubrukelig kropp for testing av medikamenter og vaksiner, naturen har blitt brukt som et eksternt element av vårt, og vi er overrasket i dag over at en flaggermus spist i live kunne ha sprengt våre vanlige liv, det sosiale mangfoldet og fattigdommen er institusjonalisert. Verdenen vår, som kolliderer og gir bevissthet om at «**verden vil ikke komme til en ende, men en type verden kan gå under?**» (**det er ikke verden som vil ende, men bare en type verden**), har vi investert i ting som ville vært spesielt nyttig i dag: universell helse, obligatorisk økologi, slutt på dyreutnyttelse, slutten på ideen om nasjonalstat og lokalt statsborgerskap. I dag er hele menneskeheten samlet mot det som burde ha reddet det: naturen.

Selvfølgelig, **hvis det generelle systemet kolliderer umiddelbart, vil konsekvensene være ekstremt smertefulle**: ingen av oss er virkelig klare til å endre liv, og dette kan uunngåelig føre til et slags naturlig utvalg. Til en slags ny art. Men det skal likevel være klart for oss, som de mest radikale filosofiene har antydning i flere tiår, **at hvis systemet prøver å vokse igjen etter at Covid-19 kan skryte av nye perioder med økonomisk lykke til skade for økologien, vil det endelige resultatet ikke være smerten for mange, men slutten av alt**. Det er ved dette veikrysset, hvor institusjonspolitikken er helt uforberedt, at vi virkelig befinner oss hvor vi er i dag.

Det er overhodet ikke viktig å vite *når* dette vil skje, om ti måneder eller ti år, det som betyr noe er en umiddelbar bevissthet som ikke lenger utnytter kollektiv uvitenhet (den virkelige plage å kjempe imot) som sier

hvordan det vil være etter karantenen avsluttes, hvor mye og hvordan vi skal forberede oss til gjenoppbyggingen, med glede. Vi vet alle at selv om Internett skulle gi seg på grunn av overbelastning i disse dager, ville den endelige kollapsen av sosialiteten føre til en utenkelig revolusjon.

I stedet for å etterligne våre vanlige liv, med Instagram-konferanser eller fester på Facebook og Tik Tok, **bør vi øyeblikkelig utdanne befolkningen til det ekstraordinære**: naturen i stedet for byen, naturen i stedet for teknologi, et liv som er verdig, til og med kort i stedet for å overleve uverdige og lenge, slutten på bruken av tid og begynnelsen på bruk av livet.

Innestengt i våre hjem, siden selv nedleggelsen i hjemmet uttrykker et problem knyttet til klassekampen som vi hadde ignorert med den falske myten om kollektivvelvære, i dag vet hver enkelt av oss at ingenting vil være som før: vi er livredde for endring, men det **er like sant at kanskje aldri noen gang en hadde følt seg så levende som i dette øyeblikket**. En tid funnet for å tenke, lese, skrive, elske, men også å deprimere: å forstå at det vi kalte normalt liv faktisk var en betingelse for muligheten for denne tragedien.

Det er ikke viktig å forstå hvis feil det var, fordi ondskap er allerede fordelt; det som betyr noe nå er å prøve å styre skjørhet ved å forstå at en type verden ikke lenger eksisterer og "en ny art av mennesker", som jeg sa i *Fragile Humanity*, virkelig kan dukke opp i verden.

I det dempede samfunnet som vi nå føler oss avvist, var det nødvendig med et minimum for å ha alt: mat, vann, moro, reise. I stedet **venter nok en type verden på oss der alle må være arkitekt for sitt eget liv på en annen måte: Vil vi være mindre?** Det er mulig. Vil vi leve mindre? Dette er også mulig. Men var ideene om teknologi som ville gjøre oss udødelige og perfekte falske? Dette er sikkert. Men må vi forberede oss på å vurdere mange tidsfordriv som har endt til fordel for å oppnå reelle mål? Det er jeg redd.

I løpet av de neste dagene og månedene kan situasjonen til og med forverres: hvis vitenskapen ikke finner en øyeblikkelig kur, vil lukking av hjem føre til frustrasjon, drap i hjemmet, vold mot seg selv, fremmedgjøring, dårligheter og personlighetsforstyrrelser. Alle tingene som vi hadde lukket i skuffen, i håp om at de kunne redde oss,

"forpliktelser" på våre agendaer, vil nå plutselig komme tilbake for å manifestere seg: **det vil være veldig sterkt, det vil være nødvendig å jobbe for denne verden som er nevnt over med bevissthet om at det ikke er vi som designer den virkelige, men det virkelige er å planlegge oss selv.**

Disse få sidene er en forenkling av en tanke som i årevis filosofer og intellektuelle ansett for å være minoriteter har produsert mot teknologisk entusiasme, mot ideene om en stadig "bedre" fremtid.

I dag kan menneskeheten, skjør som alltid, gå inn i en ny evolusjonsfase som anser seg som unik og forent uten etniske grupper eller nasjoner, uten splittelse eller egoisme. Hadde vi en verden med komfort og sikkerhet? Selvfølgelig, men det var også en verden full av kriger, vold, drap, massakre av biologisk mangfold ... absolutt ikke den "normale verden" som vi tror vi kan komme tilbake til.

For ofte har tilvenning til å praktisere vært en kraft som er kraftigere enn den eneste viktige ambisjonen for en art som vår: frihetens. **Vi forlater selvfølgelig disse husene, men ikke for å komme tilbake i en overfylt trikk for å jobbe tjue timer om dagen fordi den verden, heldigvis, kolliderer i dag eller i morgen.** Vi trodde naivt at vi hadde enorm makt over naturen, en kraft som faktisk var en rask vei til selvdestruksjon. Spørsmålet er derfor dette: hvor mange andre modeller finnes i verden? Ikke vær dogmatisk og smil, disse få sidene er bare en tilnærming til sannferdige spørsmål som sider og sider fortjener; fremtiden til Homo Sapiens ligner mer på dens fjernere fortid enn ideologiene vi hadde fylt våre pseudosikkerheter med.

Jeg kan ta feil, kanskje det ikke vil være Covid-19, men Covid-25 som gir oss denne "muligheten": men tiden til å tenke og forberede oss på det er som sagt i alle fall liten. La oss komme i gang.